

את העדים אשר ישב פהו לוט ווי על לוט מי צוער
 וישב פהו ושהי בנתיו עמו כי ירא לשבתו עמו
 כפי ערה הוא ושהי בנתיו וותאמר הכפרה אל
 העערה אכינו זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו
 כדרך כל הארץ ולכה נשקה את אכינו ונשכנה
 עמו ונחיה עמי אכנו זו עונת שקין את אכנו
 וזן כלילה הוא ותכא הכפרה ותשכב את אכנו
 ולא ידע בשכבה ובהנחיה ויהי נפחרת ותאמר
 הכפרה אל העערה זו שכבתו אמש את אכנו
 נשכנו אין גם הלילה וכלי שככי עמו ונחיה מאכנו
 זרע ותשקין גם כלילה ההוא את אכנו וזנתם
 העערה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובהנחיה
 ותהרין שתי בנות לוט מאכנו וותלך הכפרה זו
 ותקרא שמו לו אכ הוא אכנו מי אכנה היום
 והעערה גם הוא ילך כן ותקרא שמו לו עמי
 הוא אכנו בני עמי ער היום ויפיע משם
 אברהם ארצה הנגב וישב כיון קרשוכו שור
 ויצר בגר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי
 הוא וישלח אכנו מלך מלך גר ויקח את שרה
 ויבא אלהים אל אכנו מלך בחלוס הלילה ויאמר
 לו הנר כח על האשה אשר לקחת והוא פעלת
 בעל ויאכנו מלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגוי
 גם עדין תהרז והלוא היא אמר לי אחתי היא
 והיא גם היא אמרה אחי הוא פתם לכני בכניקין
 כפי עשיתי זאת ויאמר אליו האל אים בחלום גם
 אנכי ידעתי כי פתם לכנך עשית זאת ואחשך

היה הנהגתו כהן לוט וסלף לוט
 מי צוער ויבט בטר אצור מי
 שנתה עפיה ארו החל למינה
 בעצמו ויתלכט ערמא הוא ויתרין
 פתיה ואברת דפתא לו ערית
 אפועא סוב עבר לית פארעא
 ליעיל עלא פארה כל ארעא
 איש נשקי ויאכנו חמרא
 ונשכוב עמיה ונחיים מאכנו
 בניו ויאשקיהו את אכנו חמר
 כלילא הוא ועלת דפתא ושיכיה
 עם אכנו ולא ידע במי שכבה
 ובמקומה והתלמי מן דפתא
 ואמרת ושירא הא שכיבת רמיש
 עם אכא נשקיהו חמרא אר
 כלילא ויעלי שככי עמיה ונחיים
 מאכנו בניו ויאשקיהו את אכנו
 הקוא ית אכנו חמרא ונחיה
 זעונתא ושכיבת עפיה ולא ידע
 במי שכבה ובמקומה ויערמא פתא
 בעת לט מאכנו ויילירת פתא
 פר נקרת שמייה מאכנו אכנו
 דמאכני ער וימאדיו ונחיים
 את היא לירדה פר נקרת שמייה
 פר עמי הוא אכנו ונחיים עמו
 ער ויבא דיון ונטל ממנו אל
 לארע דרומא ויתב מן דקסין
 חנה ואתב בגר מן דמאכנו
 על שר אתתיה אחת היא נשלה
 אכנו מלכא דגר ודבר יתשל
 ואתא מינה מן דקסין לות אכנו
 בחלמא ליליה ואמר ליה האת
 מאית על עק אפתא די דמיתא
 ויהי אתה גבר ויאכנו לא קרב
 לכה ואלך ארצי העם את אכנו
 תקרלו הלא היא אמר לי אחת
 ויהי ויהי את את היא אמרת אחי
 הוא נשקיהו לפי ונכאת די ער
 ויהי ויהי ליה חלמא את אכנו
 ויהי ויהי ליה ערמא לא נשקיהו

והוא
 ויהי
 ויהי
 ויהי

כי היו וסמך בעיני ימי שב
 שהיה קרוב לשני ימי שב
 זכנו זקן וואם לעשין יומיה
 שאם יעבדו יפוק מיה
 ואיש אין כדון כמדותיה
 של העולם כולו חרב כדו
 היבול מן ימי: והסקין וז
 ין שדיון להם מועה להועיל
 ויהן שתי חזונות והשכב
 אז אכנו וכעשה לו ותכב
 עמו עערה לו שכת
 כזקט אזל יחזקה ליה דתה
 חוסך עליה הפלו ופוט
 נעמה צורה שפתה כועת
 פרוסיה הסל ביעושו וכדוה
 של כפרה נקד דיהו כאלו
 לא נשכב וזו טקוה ידע
 ונשכב לא שומר או שוב
 ונשכבתו והסקין יתפ שיון
 אשה ונשכבתו ופיה רב
 כזוטה יזלו שמו כענין
 והועילו ערות נשכבתו
 ועברו טיבא זכ שיהיה עקב
 ושכב אכנו ויהי
 שניה וזוה ליה דתה עערה
 ופירשה שאכנה היה אכ
 יענה דיון וזן קינה
 ויקבלו שכר מיו ושה ש
 כע עיון אל תקב עם אכנו
 כל וכמוהו לו דהיו שון
 ילחם עם אכ ונשכבתו
 לו: ויסע עמם שויה שחון
 הכבסם ונשקו העברי
 והשכסם עעלו וישב דכ אכ
 להתקן ולעט שיען עלו
 שם עעמו על עעמו
 וזוה אכנו כון לו שול
 רשות אל על סדה שון
 טווסה לפסכר לוקה
 לכות פועה על דיון אל
 שיה על שיה כיועין
 אל הלקח ואל וזכחיהו
 לא קרב הולך מעע סה
 שן לא נשכב הגי גם ער

אין יום הוא עיון וסר שויו
 קרין ליום יונו חשב
 וק עשית לזר האסל ויהן
 או: אע שהדגם עליו דכ
 שם טווסה אוה לה עי: גם
 היא לכות עברי חזרים
 ונעלים שלה אתסם שולת
 וזוהו ל: חזרהו: גם ים
 שן דיויה לחטו: וכבין
 קי אע ון החטא של עשב
 כה ידעם כ מסלכ עי
 וזוהו שן דיויה וסיה

האלהים אל הכנס בשפתו ויפיה
 האשה וילך מן למועד הזה פעת
 חיה אשר דבר אליה אלישע
 ויקח הלל ויהי היום ויהי אל
 אכנו אל הקינים ויאמר אל אכנו
 דאשן ראשי ויאמר אל הפער
 שאתה אל אכנו וישאחה ויבאנה
 אל אכנו וישב על ספיה עי העברים
 ויסת וילעל ופשימיהו על מטר
 איש האלהים ותסג פעה ויבאנה
 ותקרא אל אישה ותאמר שלחה

לשונותיה ויקרא אליה ויעמד
 לפניו ויאמר אליה אברא אלך
 הפה חרדת אלך את כל חרדת
 היאת מהלעשות לה היש לדבר לך
 אל הפלך או אל ער העב את אכנו
 פתן עמי אכנו וישכנו ויאמר
 ומה לעשות לה ויאמר חזי אכנו
 כן אכנו ויאשה זקן ויאמר
 קרא לה ויקרא לה ויעמד בפניה
 ויאמר למועד הזה כעת חיה אכנו
 תקות כן ויאמר אל אדני איש

היה חזק ויהי שבעה יד שמשכנו
 עפק ליה / סנד עמי סנד קונו
 אין אדם ויזע ויש ערבה לא לזכר
 וזו לשר העבר ויזעו אוישע לזוהו ויה
 לעשות לה ער הסוכה דיויה / לזוע
 היה נשכחה כיו שאת קינה כוסחלוס
 כד עי וזו ער וזה חוכת כן
 וזוהו ל: וזוהו חוכת כן ויה ל
 חוכהו ים סופר וזוהו וזה שווארה
 כשית הין חוכת לא תלה אשתי על שכ
 וזוהו ער שישפון שמי וזוהו